

Kapitaludbetaling. Ved Udlejning til andre til Bebyggelse eller ved selv at bygge til Udlejning, ved Dannelse af Aktieselskaber, hvor Ejeren ikke afhændede Ejendommen, men kun Aktierne, vilde Loven kunne omgaas, og ved uærlig Angivelse af Købesummen — der ofte vanskelig vil kunne oplyses — vilde Afgiften kunne gaa tabt. Ej heller kan det nægtes, at i Tilfælde af Arv eller Gave vil Afgiften være truet eller omtvistelig. Og endelig er dog Salgsprisen ikke afgørende for den Værdistigning, som har fundet Sted ved Jernbaneanlægget; Forkærlighed hos Køberen for en bestemt Ejendom kan forhøje og Pengetrang hos Sælgeren forringe Salgsbeløbet, der ogsaa kan influeres op eller ned ved Konjunkturer, der ere uden Forbindelse med Værdistigningen ved Jernbanen. Hvor bestemt en Modstander man end er af en Kapitaludbetaling forud paa Grundlag af en Vurdering, maa det dog erkendes, at en Kapitaludbetaling bagud paa Grundlag af Salgspris i mange Tilfælde kan føre til et urigtigt Resultat og ofte gøre Afgiften illusorisk. Mulighed af en fejlagtig Vurdering af en Værdistigning vil jo være til Stede ved en hvilken som helst Ordning, men ved den foreslaaede Ordning — en forhøjet Ejendomsskyld af Værdistigningsbeløbet — vil en Ejer dog i intet Tilfælde tilnærmelsesvis kunne komme til at undgælde for Fejlen i det Omfang som under den forskudsvisse Udbetaling af Kapitalen. Og for at værne ham og sætte ham i Stand til hurtigt at faa en formentlig Fejltagelse undersøgt og en virkelig Fejltagelse rettet, er der (§ 3, 2det Stykke) foreslaaet en Adgang for ham til naar som helst at forlange en Omvurdering.

Naar det er foreslaaet, at den til Grund for Jernbaneskylden liggende Forhøjelse af Ejendomsskylden skal være hvilende, indtil Omvurdering af Ejendomsskylden har fundet Sted efter Ejendomsskyldlovens Regler, maa dette forstaas saaledes, at Kommissionen ikke har ment, at Ordene »eller lignende« i Ejendomsskyldlovens § 11, 2det Stykke, omfatter Værdistigning ved Jernbaneanlæg, og paa den anden Side ikke har anset sig for kaldet til at foreslaa den i saa Fald nødvendige Tilføjelse i Ejendomsskyldloven. Men da Rigsdagen er beføjet til at bringe den Anomali ud af Verden, at en Ejendom skal omvurderes, naar der opføres en Tilbygning, men ikke, naar dens Værdi maaske mangedobles ved Anlæg af en Jernbane, forbeholder jeg mig ogsaa paa dette Punkt min Stilling paa Sagens videre Vej.

Hvad saa endelig Jernbaneskyldens Størrelse angaar, har jeg den Mening, at $1\frac{1}{2}$ pCt. aarlig gaar for vidt; denne Afgift vil sige, at Ejeren i 50 Aar kommer til at betale i alt en Sum, der er lig med tre Fjerdedele af Værdistigningens Beløb, foruden hvad han betaler i ordinær Ejendomsskyld af det samme Beløb. En Henvisning til, at han i samme Tidsrum har høstet økonomisk Fordel i Forhold til Værdistigningens Størrelse, gælder kun, dersom Værdistigningen har været ledsaget af en forøget Brugsværdi og deraf følgende Indtægt eller Besparelse af Udgift, hvad dog ingenlunde altid vil være Tilfældet. Jeg mener, at man ikke bør gaa ud over 1 pCt. aarlig som særlig Afgift af den til enhver Tid anslaaede Værdistignings Beløb, hvilket vil sige, at Ejendommen efter Forløbet af de 50 Aar har maattet tilsvare Halvdelen af Værdistigningen. At dette paa Grund af det mindre Rentetab oftest vil blive et mindre Offer end den af Regeringen foreslaaede Kapital, er sikkert nok, men det er alligevel en klækkelig Ekstra-Afgift, især naar Talen er om en Forsøgslovgivning paa et ukendt Felt, der ikke gerne skulde blive altfor ildeset af dem, der skulle udrede den, for at erholde den Jernbane, som dog saa mange før dem have faaet uden Afgift.